

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) M. L. H.**, nar., **b) R. H.**, nar., **c) nezl. A. H.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-32572-18/ČJ-2015-060027-50A ze dne 7.2.2015, č.j. KRPB-32571-13/ČJ-2015-060027-50A ze dne 7.2.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci, zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 129 odst. 1, 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že žalobci a), b) jsou rodiče nezletilé žalobkyně c), žalobkyně a) je v osmém měsíci těhotenství. Žalobci a), b) byli 7.2.2015 zajištěni v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová na základě rozhodnutí KŘP Jihomoravského kraje z téhož dne podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody a nezl. žalobkyně c) byla s rodiči ubytována v ZZC Bělá Jezová.

V žalobě namítali nepřiměřenost zajištění žalobkyně a) ve vysokém stádiu těhotenství, neboť je to neslučitelné s jejím zdravotním stavem, a i když zákon o pobytu cizinců neobsahuje omezení, co se týče zranitelných skupin podle mezinárodních standardů

(doporučení k zajišťování cizinců – UNHCR 2012, Pravidla OSN pro zacházení s ženami ve vězení a nevazební opatření pachatelky trestní činnosti – Bangkotská pravidla – odst. 9 – OSN 6.10.2010) by těhotné osoby neměly být zpravidla zajišťovány vůbec nebo za jen velmi výjimečných okolností. Žalobkyně a) pravděpodobně v průběhu zajištění porodí dítě, správní orgán nezohlednil stav žalobkyně, který měl být předním hlediskem při rozhodování, zda uložit zajištění. Následně měl být její zdravotní stav zohledněn i v rozhodnutí o zajištění žalobce b), protože je jedinou blízkou osobou na území ČR. V tomto směru jde o zásadní pochybení. Žalobci poukazují na § 46a odst. 1 zákona o azylu shodné pravidlo v čl. 21 Příjímací směrnice č. 2013/33/EU ze dne 26.6.2013, podle kterého jsou těhotné ženy zranitelné osoby a ve vnitrostátních předpisech mají členské státy povinnost zohlednit jejich zvláštní situaci. Zákon o pobytu cizinců je v tomto směru neslučitelný s výše uvedenou Směrnicí, a proto by měl soud přistoupit k eurokonformnímu výkladu § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně a) dne 6.2.2015 požádala o mezinárodní ochranu v Maďarsku a měla by být tedy považována za žadatelku o mezinárodní ochranu ve všech členských státech EU, neboť vycestování z území Maďarska status žadatele o mezinárodní ochranu neztratila. V tomto směru měl správní orgán zohlednit jejich zvláštní situaci s ohledem na těhotenství žalobkyně a), že jde o rodinu s malým dítětem a nevydat rozhodnutí o zajištění. Žalobkyně byla zajištěna ve zlé víře, neboť její zdravotní stav v rozhodnutí správní orgán nezmínil. Zařízení, kde je zajištěna není přizpůsobeno pro pobyt rodin s dětmi, natož pro pobyt těhotné matky nezl. dítěte. Vzhledem k jeho charakteru, charakteru ubytování rodin, naplněnosti kapacity v zařízení, absence soukromí, výživě těhotné ženy, možnost vycházek pro žalobkyni a), c). Otázkou je také zdravotní starostlivost s blížícího se porodu vzhledem k přítomnosti zdravotnického personálu v zařízení. Dá se konstatovat, že v zajištění ve vysokém stádiu těhotenství ohrožuje zdraví těhotné i dítěte.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byli zajištěni jenom na základě skutečnosti, že se na ně vztahuje toto nařízení. Kritéria uvedená v čl. 28 v zákoně chybí, proto je velký prostor pro správní úvahu, která vyla v tomto případě zneužita. Nekvalitní právní úprava je z hlediska čl. 5 Úmluvy důvodem nezákonného zajištění. Dublinské nařízení klade důraz na možnost dobrovolného přemístění formou kontrolovaného vycestování do příslušného členského státu před přemístěním nuceným, ale žalobcům taková možnost dána nebyla, nebyli o ní poučeni, správní orgán dospěl k závěru, že se nehodlají podrobit výsledkům Dublinského řízení a v případě nezajištění uprchnout. Vážné nebezpečí útěku bylo konstatováno bez dostatku informací a jde o zneužití správní úvahy.

Žalovaná zkoumala využití mírnějších opatření pouze v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a protože jsou žalobci bez dostatečného množství finančních prostředků a nemají na území ČR adresu, konstatovala, že využití mírnějších opatření využít nelze. Měla zvážit využití jiných opatření dosahující účelu zajištění a na druhé straně menšího zásahu do práv žalobců. Jako příklad uvádějí možnost umístění do příjímacího střediska či pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž příjímací středisko účel zajištění, tj. zabránění útěku jako umístění v ZZC Bělá – Jezová splňuje. Pobytové středisko je sice otevřené, ale opuštění podléhá schválení propustky. Nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, proto měli být žalobci umístěni do některého ze zařízení shora uvedeného. Reálnost umístění do Příjímacího střediska Zastávka odůvodňují situaci v prosinci roku 2014, kdy tam byly přemístěny rodiny s dětmi, stejně tak v únoru 2015, proto napadené rozhodnutí o zajištění neobstojí.

Zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte s mezinárodními závazky ČR, neboť žalobce c) byl zbaven osobní svobody, i když formálně nezajištěn. Dále popisují objektivní a subjektivní složku zbavení osobní svobody, které je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a rozhodování musí být na zřeteli. Správní orgán nezohlednil zranitelnost nezl. žalobkyně

i její těhotné matky a konstatují, že zbavení osobní svobody dítěte nemůže být v zásadě nikdy v nejlepším zájmu. Bylo na místě zvážit, je-li pro dítě lepší alternativa jeho rodiče nezajistit. Dovolávají se rozsudků ESLP, v nichž je vyslovena pochybnost, zda detence malých dětí může být v souladu s čl. 3 Evropské Úmluvy, když tento soud umístění rodin s dětmi do detenčního centra označil za možnost poslední.

Porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv zdůvodňují nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného a soukromého života, neboť zařízení není určené ani přizpůsobené pro delší pobyt s nezl. dětmi a má nepříznivý dopad na psychický a fyzický vývoj nezl. žalobkyně. Všechny faktory hodnocené v testu proporcionality jsou irelevantní ve vztahu k porušení práva na rodinný život. Žalobci závěrem dovozují, že jejich zajištění nemůže být jediným dostupným opatřením, poslední možností. Navrhli soudu zrušení napadených rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 7.2.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 7.2.2015 byli uvedení cizinci s nezletilým dítětem kontrolováni českou policií jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase z Maďarska přes Slovensko a ČR do Německa, předložili pouze ID kartu Kosova a šetřením bylo zjištěno, že požádali dne 6.2.2015 o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Ke vstupu na území ČR neměli žádné oprávnění. Uvedli dále, že vycestovali z Kosova kvůli špatné ekonomické situaci, nelze si tam vydělat dostatek finančních prostředků, a proto se rozhodli odjet do Německa, které bylo cílem jejich cesty, neboť tam mají příbuzné. Cestovali z Prištiny do Bělehradu, pak do Subotice, pak překročili hranice s Maďarskem, kde je zadržela policie, odvezla je nemocnice, protože dcera byla nemocná, pak do kempu pro cizince, kde s nimi sepsali písemnosti za přítomnosti tlumočníka a uložili jim odjet do tábora v Debrecínu. Tam se nevydali, protože cílem cesty bylo Německo, proto vlakem odcestovali do Budapešti, kde zakoupili jízdenky nejprve do Vídně, ale pak zjistili jiné spojení pro Slovensko a ČR do Německa jedoucí dříve, nové lístky kupovali u průvodčího ve vlaku. Takto cestovali až do kontroly českou policií. V návratu do Maďarska jim nic nebrání, ale chtěli se do Německa. Nepředložili platný cestovní doklad opatřený vízem, což potvrdili při výslechu, neměli žádné vízum ke vstupu a pobytu na území ČR, tudíž se ocitli na území ČR neoprávněně a porušili zákon o pobytu cizinců. Bylo prokázáno, že jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Maďarsku.

Na území ČR nemají žádné příbuzné, žalobkyně a) podle vyjádření ani neměla v úmyslu v ČR zůstat, neboť nebyla cílem jejich cesty, ale tranzitní zemí, proto budou všichni předání do Maďarska, které je bezpečnou zemí sdílející hodnoty uznávané Evropskou unií a vycestování cizinců není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Neuvedli žádné důvody, pro které by jejich návrat do Maďarska byl znemožněn, a nebyli jim známy žádné překážky, které by tomu bránily. Zajištění cizinců je v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Kosovo, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetřvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc žalobkyně uvedla, že v Maďarsku

zůstat nechtěla, takže je reálné se domnívat, že v případě nezajištění by dokončila svůj úmysl, se kterým přicestovala, tj. opustila by ČR směrem do Německa. Uvedené dává existenci vážného nebezpečí útěku.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření a zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastníci nemají na území ČR hlášen pobyt, a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Měli v úmyslu využít ČR jako tranzitní zemi, nedostatek finančních prostředků na případnou realizaci přemístění, nemožnost složit finanční záruku a v ČR nemají žádného příbuzného či známého. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání. Užití zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo neúčinné, neboť jejich úmysl od počátku byl zcela zřejmý a trvalý a to dostat se do Německa. Uvedený názor správního orgánu je v souladu s judikaturou NSS, např. sp. zn. 7 Azs 8/2014, č.j. 7 As 76/2011.

Cizinci rodiče byli umístěni do ZZC včetně nezl. dítěte do zařízení za účelem zajištění, kde jsou vytvořeny podmínky pro pobyt rodin s nezl. dětmi. Žalobkyně c) byla v zařízení ve smyslu ust. § 140 zákona o pobytu cizinců pouze ubytována a zařízení je uzpůsobeno pro pobyt rodin s nezl. dětmi včetně využití všech dětských aktivit, lékařského ošetření, přítomnost pedagogických pracovníků apod. Stát tedy zabezpečuje pro nezl. děti zajištěných cizinců veškerou možnou péči po dobu jejich pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců. Za současné situace je pobyt nezletilé v souladu s jejím nejlepším zájmem, neboť na svobodě nejsou rodiče schopni zajistit srovnatelné podmínky.

Doba zajištění 60 dnů byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání, kdy správní orgán zohlednil lhůty uvedené v Nařízení č. 604/2013, tj. 30 dnů, ve kterých se má podat žádost o přemístění, žádaná smluvní strana má 14 dnů na odpověď a ČR poté dobu 6-ti týdnů na doručení rozhodnutí o přemístění a realizaci předání, přičemž cizinec má 15-ti denní lhůtu od doručení rozhodnutí pro podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění a ve lhůtách musí dojít k překladu písemností žádající strany a odpovědi na žádost. Lhůta 60 dnů je tak odpovídající. Správní orgán také vycházel ze své praxe v obdobných případech, kdy v této době bylo předání realizováno a nebylo nutno zajištění prodlužovat. Samozřejmě doba zajištění bude zkrácena, bude-li realizace předání uskutečněna v kratší lhůtě.

V tomto projednávaném případě byli cizinci zajištěni na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání. Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k námitce, že zajištění žalobkyně a) ve vysokém stádiu těhotenství je nepřiměřené konstatuje, že jde o přirozený fyziologický stav, nikoliv nemoc a tudíž umístění do zařízení není neslučitelné s jejím zdravotním stavem. Pouze lékař je schopen diagnostikovat obecně, zda jde o nemoc, ve kterém měsíci těhotenství cizinka nyní je. V době podání žaloby se tvrdí, že je cizinka v osmém měsíci těhotenství, totéž uvedla do protokolu o výsledku již dne 7.2.2015, proto je nutno provést gynekologické vyšetření a vyčkat jeho výsledků. V protokolu žalobkyně uvedla, že je zdravá, v osmém měsíci těhotenství nemá žádné potíže, proto nebylo nutno v odůvodnění napadeného rozhodnutí se jejím stavem blíže zabývat. Následně ošetřující personál v zařízení potvrdil, že jsou tam běžně umísťovány těhotné ženy včetně případu, že se umístěným v době zajištění děti narodily. Obdobné žalobní body ve vztahu k těhotenství rozhodoval Krajský soud v Plzni, č.j. 17A

31/2013-34 ze dne 31.7.2013, dále se této věci věnoval rozsudek NSS č.j. 4 As 134/2013-32 ze dne 30.10.2013, který kasační stížnost v části týkající se zajištění těhotné ženy zamítl s tím, že po dobu zajištění cizincům poskytují zdravotní služby neodkladné péče při stavech, které se týkají těhotenství a porodu, přičemž náklady za zdravotní služby hradí stát. Rovněž tak lékařka přijímací zajištěné cizince do zařízení posuzuje zdravotní prohlídkou, zda je osoba schopna pobytu v tomto zařízení. Bylo potvrzeno, že žalobkyně je z hlediska zdravotního stavu schopna pobytu v zařízení, což potvrzuje správnost posouzení věci a činí žalobní bod neopodstatněným. Pokud žalobci odkazují na ust. 46a odst. 1 zákona o azylu, dle něhož nelze uložit povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v případě, že se jedná o těhotnou ženu, tvrzení žalobce a odkaz na čl. 21 Směrnice o neslučitelnosti úpravy zákona o pobytu cizinců s uvedenou Směrnicí je nesprávný. Ust. § 46a nevylučuje zbavení svobody u zranitelných osob podle jiných právních předpisů, ale umožňuje, aby taková osoba poté, co požádá o mezinárodní ochranu v době, kdy je zajištěna podle zákona o pobytu cizinců, byla po podání žádosti propuštěna a nebyla dále nucena k pobytu v zařízení na základě zákona o azylu. Pokud se týká Směrnice č. 2013/33/EU, její čl. 21 nebyl nějak významně modifikován oproti doposud platné Směrnicí. Nic nemění na skutečnosti, že žadatele o mezinárodní ochranu v jednom členském státě nelze automaticky brát jako žadatele o mezinárodní ochranu i v dalších zemích společenství a tudíž žalobci z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku jsou žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, nikoliv v ČR. Postavení žadatele o mezinárodní ochranu v takovém případě zákon o azylu cizincům nepřiznává. Zařízení pro zajištění cizinců splňuje veškeré požadavky na ubytování rodin i těhotných žen a tvrzené skutečnosti týkající se podmínek života v zařízení jsou jako ve všech obdobných případech nepravdivé. Dne 13.2.2015 byla vyžádána po správně uprchlických zařízení informace k pobytu cizinců, která podrobně popisuje život a pobyt dětí v zařízení a tvrzení v žalobě jsou neopodstatněná. Ke dni podání žaloby bylo v zařízení umístěno 200 klientů s kapacity 270 míst a z důvodu možného naplnění kapacity zařízení bylo dne 23.2.2015 rozhodnuto, že Příjímacímu středisku Zastávka u Brna bude udělen status Zařízení pro zajištění cizinců z důvodu migrační vlny státních příslušníků Kosova. Proto byl zahájen převoz části zajištěných osob převážně rodin s dětmi do tohoto zařízení. Umísťování rodin s dětmi společně s ostatními zajištěnými cizinci je vyloučeno zákonem o pobytu cizinců a tvrzení žalobců není pravdivé. Rovněž není důvodná námitka týkající se nedostatků zdravotnického personálu v zařízení z hlediska stavu žalobkyně, která však není jedinou těhotnou ženou umístěnou v zařízení a zařízení je připraveno i na řešení nenadálých situací v případech náhlých zdravotních problémů dohledem pracovníků zařízení, kteří dbají o bezpečí a zdraví klientů, včetně realizace převozu zajištěných osob do nemocnice v Mladé Boleslavi, vzdálené 20 minut jízdy automobilem z místa zajištění. Správní orgán nemá představu, jak by bylo chráněno bezpečí a zdraví žalobkyně v případě jejího pobytu mimo zařízení, a to v neznámé zemi a cizím prostředí, bez finančních prostředků, bez znalosti jiného jazyka, než albánského apod. Žádost o propuštění ze zajištění ze dne 18.2.2015 neměla náležitosti řádného podání, neboť šlo o podání faxem řádně nedoplněné.

Námitka, že zdravotní stav žalobkyně představuje překážku přemístění rodiny do Maďarska neexistuje, neboť její zdravotní stav je dobrý, žalobkyně po dobu svého pobytu v zařízení ke dni 6.3.2015 žádné zdravotní potíže neuváděla. V době rozhodování žalovaná neshledala překážky ve vycestování žalobců vzhledem k uváděnému stavu těhotenství, byl předpoklad, že k přemístění žalobců dojde po narození dítěte. 60-ti denní lhůta zajištění vychází z kvalifikovaného odhadu na základě zkušeností z řady předchozích řešených případů a konec této lhůty spadá do doby po narození dítěte. Posouzení toho, zda může být žalobkyně způsobilá převozu je na ošetřujícím lékaři a přeprava letecky je možná za souhlasu ošetřujícího lékaře. Převoz zajištěných cizinců do Maďarska byl v minulosti realizován i po cestě, nikoliv pouze letecky. Pokud se týká podmínek v zemích příslušných k posouzení jejich

žádosti o mezinárodní ochranu, zajišťující orgány nemají oprávnění vyžadovat jakékoliv záruky z jiných členských států, mají k dispozici informace, zda je možno určité kategorie osob předávat do určité konkrétní země a v projednávané věci není informace, že není možné realizovat předávání těhotných žen do Maďarska. Záruky převzetí je možno vyžadovat až po zajištění cizince, nikoliv při rozhodování o zajištění.

Námitka týkající se zajištění žalobců a), b) v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení není podle žalované důvodná. Definice nebezpečí útěku není v žádné právní úpravě, neboť tím by nebyla reflektována subjektivní stránka, tj. skutečně úmysl, motiv a cíl cizince, přičemž hrozba je právě formovaná subjektivní stránkou. Pokud od počátku existoval úmysl opustit konkrétní zemi, motiv dostat se do jiné země a současně byl vybrán i cíl cesty, kterou cizinec fakticky realizuje, potom hrozba nebezpečí útěku je dána. Výraz „je možné se domnívat“ předpokládá, že jde pouze o hypotézu postavenou na určitém jednání cizince a smyslem je, že musí existovat důvody, pro které je možno v konkrétním případě se domnívat, že cizinec může přehnout. Při posuzování důvodů se vychází z objektivních kritérií vymezených právním předpisem. Judikatura mezi kritéria zařadila i určitou míru důvěry, která je oslabena vůči cizinci, který v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opustil území (zde Maďarsko, kde se měl zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti). Objektivními kritérii jsou skutečnosti vymezeny právním předpisem (Schengenský hraniční kodex) a jsou jimi pro vstup státních příslušníků třetích zemí cestovní doklad opravňující k překročení hranice, platné vízum, zdůvodnění účelu a podmínky předpokládaného pobytu, event. překračování hranic na hraničních přechodech v provozní době. Obdobná kritéria stanoví § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se drží důsledně objektivitu, odůvodnění rozhodnutí opírá o prokazatelná zjištění ve správním řízení. Hrozba nebezpečí útěku byla naplněna porušením shora uvedených kritérií stanovených právními předpisy (opuštění zemi svého původu s úmyslem dostat se do Německa za cenu soustavného porušování právních předpisů). Způsob, jakým se správní orgán vypořádal se všemi informacemi při určování hrozby nebezpečí útěku, všechny soudy považovaly v minulosti za dostatečné.

V případě žalobců nelze očekávat, že se dobrovolně vrátí do Maďarska, a že nebudou pokračovat v cestě do Německa, které bylo cílem jejich cesty od počátku, místo toho se dostali do Maďarska, kam vůbec nechtěli, a které úmyslně po sepsání žádosti o mezinárodní ochranu opustili. Námitka je ve vztahu k rozhodnutí irelevantní, neboť postup dle nařízení komise č. 1560/2003 je možno uplatnit poté, co maďarská strana akceptuje převzetí cizince.

Tím, že žalovaná v rozhodnutí zkoumala využití mírnějších opatření v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, naplnila požadavek soudu na uplatnění mírnějších opatření vyslovený v rozsudku sp. zn. 7 As 107/2012. Správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, do kterého zařízení umístí cizince, s nímž je vedeno Dublinské řízení, což potvrdil rozsudek NSS č.j. 4 Azs 115/2014-37 ze dne 24.7.2014. Obdobně judikoval tento soud z hlediska rozhodnutí o využití zvláštních opatření za účelem vycestování v rozsudech sp. zn. 2 Azs 57/2014, sp. zn. 7 Azs 8/2014, přičemž zásadním z hlediska splnění předpokladu pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je rozsudek NSS č.j. 7As 76/2011-50. Z výpovědi žalobců – nemají cestovní pas, nemají v ČR příbuzné s povoleným pobytem, nemají v úmyslu během cesty zůstat v ČR, chtějí do Německa, nemají dostatek finančních prostředků na úhradu finanční záruky, nemají nikoho, kdo by jí složil, a nejsou schopni si zajistit finanční prostředky, zcela jasně vyplývá, že nebyli schopni splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování. Uložení zvláštního opatření by bylo neúčinné, neboť by byl ohrožen výkon jejich předání, protože se opakovaně vyjádřili, že chtěli a chtějí vycestovat do Německa.

K námitce, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR žalovaná zdůraznila, že nezl. žalobkyně c) nebyla zajištěna ani zbavena osobní

svobody, ale pouze podle § 140 zákona o pobytu cizinců ubytována v zařízení společně se svými rodiči a bude-li mít zajištěnou péči jinak, kdykoliv po písemném souhlasu rodičů může zařízení opustit. Žalovaná rozhodla v mezích zákona v souladu s nejlepším zájmem dítěte, žalobce navíc žádné konkrétní důvody svých tvrzení v žalobě neuvedl. Předním hlediskem při rozhodování o zajištění rodičů nezletilé byl její zájem. Rozhodnutí nebylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy, neboť v dané věci rodiče nemající cestovní doklady, finanční prostředky, zdravotní pojištění, obstarat sobě i dítěti ubytování a stravu jsou sami o sobě důvodem ubytování nezletilé v zařízení, kde má všechny shora uvedené atributy naplněné. Zařízení je přizpůsobené pro pobyt rodin s dětmi. Rodina má vlastní pokoj s kuchyňkou a sociální zařízení, což žalovaná dokládá fotodokumentací interiéru a exteriéru tohoto zařízení, které je navíc pod stálým dohledem veřejného ochránce práv. Soudy opakovaně rozhodovaly, že zákonné zajištění cizince, jeho umístění do ZZC a ubytováním dítěte spolu s ním neporušuje Úmluvu o ochraně lidských práv a vzhledem k úrovni poskytovaných služeb v zařízení, zákonnému umístění žalobců do zařízení, je nutno odmítnout porušení čl. 3 Úmluvy.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, protože zajištění bylo realizováno v souladu se zákonem o pobytu cizinců, je důvodné a zákonné.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, ani v žalobě nebyly žádné okolnosti týkající se pohybu žalobců v zemích EU popsány a zdůvodněny a tudíž je dané, že odešli z ekonomických důvodů z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byli zadrženi a zajištěni.

Z výpovědi žalobců v protokolu vyplývá, že opouštěli Kosovo z ekonomických důvodů, bez cestovních dokladů, víz či jiného oprávnění ke vstupu do Schengenského prostoru jen proto, aby se dostali do Německa. Před odjezdem si byli vědomi, že jejich cesta předpokládá porušení právních předpisů EU i jednotlivých zemí, kam neoprávněně vstoupili, stejně tak rizik spojených s touto cestou ve vztahu k žalobkyni a) vzhledem k jejímu těhotenství a nezl. žalobkyni c). Překročením hranic EU nelegálně mimo hraniční přechod naplňuje jejich vědomí o tom, že nejsou oprávněni vstoupit na území smluvních států. Přesto tuto cestu absolvovali, čímž tedy prokázali, že za účelem dosažení svého cíle, při cestování do Německa nejen porušoval permanentně předpisy, ale také prokázali, že tak budou činit nadále, bude-li takové jednání sledovat svůj cíl. Pokud stát nepovolil vstup na své území, neboť o povolení nebylo ani žádáno, nelze jakoukoliv zodpovědnost připisovat sátu a vytýkat správnímu orgánu pochybení, do kterého se dostali sami vlastním úmyslným jednáním. V projednávané věci navíc uvedené jednání probíhalo za situace, kdy s nimi cestovala nezletilá a její těhotná matka a nyní požadují po státu, aby stresové situace a nejistoty byly vyřešeny jiným způsobem.

Shora uvedené obecné konstatování soudu se týká nejen těhotné žalobkyně a) a námitky, že by neměla být zajištěna, ale i námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem nezl. dítěte. Uvedla-li cizinka v protokolu o výsledku, že je zdráva, nemá žádné potíže a je v osmém měsíci těhotenství, nebylo nutno se zdravotní stavem žalobkyně zabývat, neboť o zdravotních potížích se nezmínila. V zařízení jsou ubytovány i těhotné ženy, některým se v zařízení i narodilo dítě. O schopnosti pobytu těhotné žalobkyně v zařízení, rozhodla ošetřující lékařka provádějící zdravotní prohlídku při příjmu do zařízení. Namítané ust. § 46a zákona o azylu nevylučuje zbavení osobní svobody zranitelných osob podle jiných předpisů, ale dává možnost takové osobě, která požádala o mezinárodní ochranu, aby v době, kdy je zajištěna podle zákona o pobytu cizinců byla po podání žádosti propuštěna a nebyla

nucena k pobytu v zařízení na základě zákona o azylu. Stejně jako v předchozích věcech soud důsledně odmítá tvrzení, že z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku je nutno na zajišťované cizince (zde žalobkyni) hledět, jako na žadatelku o mezinárodní ochranu v ČR. Pokud se týká podmínek života v zařízení jak ve vztahu k těhotné žalobkyni a), tak ve vztahu k nezl. dítěti, tvrzení v žalobě uvedená nejsou na místě, což dokládá fotodokumentace založená ve spise, stejně tak péče o nemocné a nezl. děti je řádně zajištěna. Navíc nad vším dohlíží veřejný ochránce práv. Přemísťování zajištěných cizinců do jiných zařízení bylo v minulosti vyvoláno pozastavením Dublinských transferů z důvodu na maďarské straně, v únoru 2015 pak na základě toho, že byl přijímacímu středisku Zastávka u Brna udělen status zařízení pro zajištění cizinců z důvodu nutnosti přemístit tam část klientů vzhledem k migrační vlně státních příslušníků Kosova. Péče o těhotnou žalobkyni je řádně v zařízení pro zajištění cizinců zajištěna, nejen v době přítomnosti zdravotnických pracovníků, ale i mimo ni, navíc je soud přesvědčen o tom, že žalobkyně by byla na zdraví ohrožena více v případě pobytu mimo zařízení, neboť se ocitla bez příbuzných, známých, finančních prostředků, znalosti jazyka v neznámé zemi a cizím prostředí a nebyla by si schopna přivolat ani zdravotní pomoc.

Žádost o propuštění ze zajištění ze dne 18.2.2015 byla doručena faxem a nebyla doplněna žádnou z řádných forem stanovených správním řádem.

Námítka, že zdravotní stav žalobkyně představuje překážku přemístění rodiny do Maďarska, není důvodná. Zdravotní stav žalobkyně je dobrý, žádné zdravotní potíže neuvádí a v době rozhodování o zajištění žalované nebyly známe žádné překážky, které by byly důvodem nemožnosti realizovat přemístění cizince a to ani uváděné těhotenství v osmém měsíci, neboť k přemístění, vzhledem ke stanovené lhůtě, by došlo až po narození dítěte. Navíc správní orgán rozhoduje o zajištění v době, kdy nemusí být dáno zcela najisto, že k předání dojde vzhledem k faktorům, k nimž může ve lhůtě zajištění dojít. K přemístění nemusí dojít nutně letecky, ale i pozemní cestou.

Pokud se týká námítky zajištění žalobců a), b) v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, soud souhlasí se stanoviskem žalované v otázce pojmenování existence nebezpečí útoku v tom, že hrozba tohoto nebezpečí je dána právě subjektivní stránkou toho, kterého cizince, tedy úmyslem opustit konkrétní zemi, motivem, kam se chce dostat včetně vybraného cíle cesty, kterou následně cizinec uskutečňuje bez ohledu na porušování předpisů toho, kterého státu, kam vstoupí. Možnost domněnky ve vztahu k hrozbě nebezpečí útoku předpokládá, že jde pouze o hypotézu postavenou na určitém jednání cizince. Proto norma nestanovuje a nedefinuje konkrétně pojem nebezpečí útoku, ale požaduje existenci důvodů, pro které je možno se domnívat, že cizinec může uprchnout. Rozhodující soud se shoduje s ostatními soudy v tom, že mezi kritéria naplňující nebezpečí útoku je míra důvěry v cizince, která je ovlivněna jeho chováním v minulosti, tj. nerespektování povinností a svévolné opuštění území, zde Maďarsko, kde se měl zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti. Z jednání žalobců je zřejmé, že nesplnili podmínky pro vstup na území třetích zemí z hlediska formálních ale i faktických, neboť nevlastnili žádné doklady opravňující je k pobytu v členských zemích EU a hranice překračovali nelegálně. Při posuzování hrozby útoku správní orgán vycházel ze samotných výpovědí žalobců, kteří měli jediný motiv své cesty dostat se do Německa, a tam jejich cesta také směřovala za soustavného porušování právních předpisů. Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně a logicky zdůvodnila, proč je v dané věci existence nebezpečí útoku. Forma kontrolovaného vycestování do členského státu příslušného k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v projednávané věci nepřichází v úvahu, neboť žalobci sami uvedli, že z Maďarska, kam cestovat vůbec nechtěli, ihned pokračovali do Německa, kam měli namířeno od počátku své cesty. Tímto zcela vyloučili, že by snad byli ochotni se přemístit zpátky do Maďarska formou kontrolovaného vycestování.

Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c bylo žalovanou vyloučeno a její rozhodnutí je zcela důvodné a námitka žalobců v žalobě je nedůvodná. Podmínky uložení zvláštního opatření nemohou naplnit cizinci nemající cestovní pas, dostatek finančních prostředků na finanční záruku a pobyt v ČR, nemožnost zajistit si v ČR ubytování, a proto je nelogické, aby žalovaná rozhodla o uložení zvláštních opatření kladně, ač jsou zde samotnými žalobci tvrzeny skutečnosti o podmínkách, které nejsou schopni plnit.

Námitka, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a s mezinárodními závazky ČR není důvodná. Nezletilá nebyla zajištěna, v zařízení je ubytována a její zákonní zástupci se mohou rozhodnout, zda bude s nimi nadále ubytována či jí zvolí jinou alternativu. Žalovaná se dostatečným způsobem vypořádala s tím, co je v souladu s nejlepším zájmem dítěte (charakter ubytování rodin s nezl. dětmi v zařízení, péče o nezl. děti ze strany pracovníků zařízení, nabídka možnosti využití volnočasových aktivit) a uvedená tvrzení doplnila fotodokumentací zachycující pokoje, v nichž jsou rodiny s nezl. dětmi ubytovány. Zajištěním stát zaručuje na své náklady ubytování, stravu, zdravotní péči, kterou by zajisté neměli, pokud by pobývali mimo zařízení bez dokladů, bez finančních prostředků, bez pojištění apod. Uvedené se vztahuje i na těhotenství žalobkyně a), neboť pouze umístění v zajištění jí stýká záruku, že bude v případě potřeby řádně a včas ošetřena, event. přemístěna do zdravotnického zařízení, na rozdíl od situace, kdy by pobývala jako cizinka na území ČR bez finančních prostředků, znalostí jiného jazyka než mateřského, bez znalosti prostředí v cizím státě apod.

Soud považuje chování žalobců a), b) za nezodpovědné nejen vůči nezl. žalobkyni, ale i vzhledem k těhotenství žalobkyně a), která podstoupila uvedenou cestu z Kosova až do ČR, i přes své těhotenství a rizika, která mohou během cesty vzniknout a tento její stav nelze podle soudu dodatečně uplatňovat jako důvod pro nemožnost zajištění, neboť si byla dobře vědoma toho, že cestuje do států, aniž by měla v držení jakékoliv oprávnění k pobytu v některém členském státě EU. Soud je toho názoru, že Česká republika jí nabízí standard, obvyklý v této zemi, na druhé straně nemůže vzhledem ke své zodpovědnosti těhotnou žalobkyni a) ponechat osudu jakémukoliv jinému pobytu na území, které vůbec nezná.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová